

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 184

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: Năm 2000

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mời xem Cảm Ứng Thiên đoạn thứ 110, cũng có hai câu:

Tác vi vô ích, hoài cấp ngoại tâm.

作為無益。懷挾外心。

Làm việc vô ích, ôm giấu lòng khác.

Trong chú giải nói được rất hay: “*Muôn sự trong thế gian, chớp mắt đã thành không*”, chỉ cần người có đầu óc trầm tĩnh một chút thì đều có thể thể hội được. Đặc biệt là chúng ta sống trong thời loạn, hồi tưởng lại mấy mươi năm qua của chính mình, trôi dạt không ổn định, thể hội câu “chớp mắt đã thành không” vô cùng sâu sắc. Tôi trong mấy mươi năm qua vẫn còn nhớ được những sự việc ở quê nhà khi còn nhỏ, 9 tuổi đã rời khỏi quê nhà và chưa có quay trở về lần nào, lưu lạc khắp nơi, tổng cộng đã sống qua mấy chục thành thị và khu vực, sâu sắc mà thể hội việc đến thế gian này là để làm khách, là đến thăm quan. Phật nói trong kinh Bát-nhã: “Bất khả đắc”, “vô sở hữu”, chúng tôi thể hội được rất sâu. Phật đã nói với chúng ta, duy chỉ có tích đức hành thiện, phục vụ cho nhân dân, giúp đỡ đại chúng giải quyết khốn khổ thì những việc này đòi hỏi kiết kiết có thể mang theo. Cho nên, cổ thánh tiên hiền dạy bảo chúng ta, cái có thể mang đi thì phải làm nhiều, cái không mang đi thì không nên làm. Tài sản không mang đi được, vợ con không mang đi được, những vật chất mà bạn ưa thích thọ dụng này cũng đều không mang đi được, nếu như cứ chú tâm để làm những việc này thì sai rồi. Chúng ta hãy xem thế gian này, người làm sai việc như vậy có bao nhiêu người? Đâu đâu cũng như vậy. Đại thánh đại hiền thế xuất thế gian đều là dạy bảo chúng ta phải làm những việc mà có thể mang theo. Tích công lũy đức là bắt đầu làm từ đâu? Trong hết thảy kinh luận, Phật dạy chúng ta phát tâm Bồ-đề, thế nào là tâm Bồ-đề? Rất ít người nói được rõ ràng, nói được tường tận. Nhà Nho dạy học, trong quá khứ là từ khi trẻ nhỏ được 7-8 tuổi thì phải đọc Tứ Thư, cương mục mà trong sách Đại Học nói với chúng ta chính là tâm Bồ-đề mà Phật pháp đã nói.

Quản lý hành chính của Tịnh tông Học hội chúng ta, cư sĩ Lý Văn Phát gần đây sắp kết hôn, tôi đã gửi tặng ông một món quà, ông muốn tôi viết vài chữ tặng cho ông. Tôi đã viết 8 chữ để chúc phúc ông, khuyến khích ông, kỳ vọng nơi ông, tám chữ này, bốn chữ đầu là “*nền tảng trị bình*”. E là hiện nay rất ít người hiểu được ý nghĩa này, nghĩa là “nền tảng trị quốc bình thiên hạ” ở trong gia đình; bốn chữ phía sau là “*khởi nguồn đại đạo*”. Đại đạo là gì? Là đạo thành Phật, đạo chuyển phàm thành thánh, đây là bắt đầu. Hôn nhân là đại sự, gia đình là nền tảng của pháp thế gian và xuất thế gian, hiện tại chúng ta đọc đoạn này ở trong Cấm Ứng Thiên cũng toàn nói về gia đình. Cho nên, thánh hiền thế gian và xuất thế gian giáo hóa chúng sanh, dạy điều gì vậy? Dạy chúng ta làm người. Chưa tiếp nhận giáo dục của thánh hiền thì không biết làm người; người mà không biết làm người thì sẽ tạo nghiệp. Quả báo của tạo nghiệp là ở tam đồ.

Năm xưa tôi cầu học ở Đài Trung, tôi thỉnh cầu thầy Lý giảng Lễ Ký cho chúng tôi, chúng tôi đã thỉnh mời dường như là 6-7 lần thì thầy Lý mới nhận lời. So với việc khải thỉnh thầy giảng các kinh luận khác thì không như nhau, những kinh luận khác vừa khải thỉnh thì thầy liền nhận lời ngay. Thầy không muốn giảng, sau đó đã nói với chúng tôi biết nguyên nhân vì sao. Thầy nói: “Tôi giảng cho các vị, các vị có chịu học không?” Lễ Ký, nếu ở trong Phật pháp mà nói là hành kinh, bạn là phải làm được, phải thực hành, giảng cho bạn mà bạn không thể thực hành, vậy thì thôi, bằng như không giảng. Số lần chúng tôi khải thỉnh quá nhiều, thầy đã miễn cưỡng nói với chúng tôi. Câu đầu tiên thầy đã nói với mọi người: “Tôi giảng Lễ Ký không phải là để cho các vị hiểu lễ. Mục tiêu không phải ở chỗ này. Mục tiêu ở đâu? Hy vọng các vị làm người ở trong xã hội không đến nỗi bị người ta ghét bỏ. Mục đích là ở chỗ này.” Đây là đem mức độ của lễ hạ xuống mức thấp nhất. Bạn có thể hiểu được một chút lễ thì ở trong xã hội không đến nỗi bị người khác chán ghét, sẽ không bị người ta ghét bỏ. Chúng tôi đã học được một chút, cũng rất hết lòng nỗ lực đi làm, ở trong xã hội đã làm được viên mãn chưa? Vẫn chưa viên mãn. Trong xã hội này người ghét chúng tôi vẫn còn rất nhiều, người hiểu lầm rất nhiều, người hủy báng rất nhiều. Nguyên nhân do đâu? Chúng tôi quay đầu lại phản tỉnh chính mình, do tôi làm chưa đủ tốt, luôn luôn đang phản tỉnh. Chư Phật Như Lai, Không phu tử, Mạnh phu tử, đây là đại thánh đại hiền thế xuất thế gian, các ngài đã làm đủ tốt chưa? Người hiện tại hủy báng Phật vẫn rất nhiều, người sỉ nhục Không lão phu tử thì chúng tôi cũng thường nghe thấy. Nghĩa là ngay cả Chư Phật Như Lai hay là người như Không

tử mà vẫn làm chưa đủ tốt, không có cách nào khiến cho người trong cả thiên hạ đều tán thán, thế nhưng nhất định phải hết lòng nỗ lực hướng thiện.

Chúng ta làm thế nào mới có thể chân thật khiến cho đức hạnh bén rễ trong tâm hạnh? Nhà Nho và Phật nói hoàn toàn tương đồng: Tề gia, nếu bạn có gia đình thì trước tiên phải tu thân, thân mà không tu thì nhà của bạn cũng không thể thành nhà được. Trước tiên tu thân, tu thân như thế nào? Trước phải tu tâm, gốc của thân là tâm. Tâm phải tu như thế nào? Nhà nho nói “cách vật, trí tri”, đây là căn bản, là đại căn đại bản của đức hạnh. Chúng ta không chăm chỉ làm ở trên phương diện này, bất luận cả đời bạn tu pháp môn gì, pháp thế gian hay xuất thế gian thì đức hạnh của bạn nhất định không có, bạn vẫn là tạo nghiệp, vẫn là đầy thân lỗi lầm vô lượng vô biên. Phạm lỗi lầm này mà bản thân mình cũng không biết, nếu tự mình biết thì bạn đã giác ngộ rồi, bạn là một người sáng tỏ, tự mình không biết thì chính mình là người hồ đồ. Cách vật là gì? Buông xuống vật dục. Chúng tôi trong lúc giảng giải cũng thường khuyến khích đồng học: Buông xuống tự tư tự lợi, buông xuống danh văn lợi dưỡng, rời xa hưởng thụ của ngũ dục lục trần, vậy mới được. Nếu như đối với những thứ này không buông xuống được thì tâm của bạn sẽ bất chánh; tâm bất chánh thì thân làm sao có thể chánh được? Cho nên, điều đầu tiên trong nhà Nho cũng là “cách vật”. Vật chính là vật dục. Ba câu mà tôi vừa mới nói chính là vật mà trong nhà Nho nói. Cách là gì? Là phải chống lại nó quyết liệt, dùng cách nói hiện nay là chiến thắng vật dục. Chúng ta phải có năng lực chiến thắng tự tư tự lợi, chiến thắng danh văn lợi dưỡng, chiến thắng sự hưởng thụ ngũ dục lục trần. Cư sĩ Hứa Triết của Singapore đã làm được rồi.

Trong nhà Phật nói là đoạn phiền não trước, bạn xem tứ hoằng thệ nguyện: “Phiền não vô tận thệ nguyện đoạn”, chính là cách vật của nhà Nho, “pháp môn vô lượng thệ nguyện học”, chính là trí tri mà nhà Nho nói. Giả như phiền não của bạn chưa có đoạn, bạn muốn học pháp môn thì nhất định không thể thành tựu, không thể thành tựu chính là nói bạn nhất định không thể khai ngộ. Vì sao vậy? Bạn có chương ngại, bạn có chương ngại của phiền não tập khí, bạn làm sao có thể hiểu được đạo của thánh hiền? Cho nên bạn không thể thành tựu. Đạo lý này chúng ta có hiểu hay không? Người mà hiểu thì họ chịu làm. Đặc biệt là người đọc sách Phật như chúng ta, sách Phật xem trọng khai ngộ, không những là Thiên tông mong muốn “đại triệt đại ngộ”, Giáo hạ cũng mong muốn bạn “đại khai viên giải”, Niệm Phật cũng mong muốn “nhất tâm bất loạn”, đây là công phu chân thật. Tích công lũy đức phải làm từ đây, không thể buông xuống vật dục thì cái gì cũng không thể thành tựu. Thế pháp còn không thể thành tựu, huống hồ là Phật

pháp? Cái mà thế pháp nói đến là gì? Quả báo trời người, cũng chính là bạn nhất định không thể đạt được quả báo trời người, sau khi bạn chết thì đi vào tam đồ. Sự việc này chúng ta phải rõ ràng, phải tường tận, đừng để làm cả đời mà tương lai quả báo vẫn không thể thoát khỏi tam đồ. Vậy có oan uổng hay không? Sự việc này không thể lơ là được, vì sao vậy? Có rất nhiều người học Phật đều đổ vào tam đồ, ngạn ngữ có câu: “Trước cửa địa ngục tăng đạo nhiều”. Đây là lời thật, không phải lời giả dối, người xuất gia, 10 người chết thì 9 người đổ địa ngục. Nguyên nhân là gì? Dem kinh luận đọc qua một lần, tỉ mỉ mà suy nghĩ thì bạn sẽ đột nhiên sáng tỏ, khởi tâm động niệm của chính mình hoàn toàn trái nghịch với giáo huấn của Phật Bồ-tát. Bạn không học Phật thì chỉ có một tầng tội lỗi, học Phật thì là hai tầng tội lỗi. Vì sao vậy? Vì đã phá hoại hình tượng của Phật pháp, phá hòa hợp tăng, tội lỗi này không thể tả nổi!

Thế nhưng hiện nay hầu hết mọi người đối với những việc này đều đã lơ là, đã quên sạch, mặc dù đọc kinh, nghe giảng nhưng bản thân cũng không xem những giáo huấn này thành sự việc quan trọng. Trong đời sống thường ngày xử sự đối người tiếp vật vẫn thuận theo phiền não, không chịu sửa đổi tập khí; hay nói cách khác, họ vẫn là đi vào trong ba đường ác. Ba đường ác là tham sân si, hãy suy nghĩ xem, việc xử sự đối người tiếp vật trong đời sống của chúng ta có phải là y theo tham sân si hay không? Nếu quả nhiên y theo tham sân si thì đường bạn đi là ba đường ác. Ba thứ tham sân si này đều đầy đủ thì là đường địa ngục, trong ba thứ này nếu không có sân giận thì là đường ngạ quỷ. Trong ba thứ này nếu tham sân không có, chỉ có ngu si, ngu si là đối với sự lý, chân vọng, tà chánh, đúng sai, thiện ác không phân biệt rõ ràng, đã điên đảo, đây là ngu si, là đường súc sanh. Chúng ta bình lặng phản tỉnh suy nghĩ xem khởi tâm động niệm của chính mình có phải là tràn đầy tham sân si hay không? Quả nhiên là như vậy thì trong tâm chúng ta đã rõ ràng, ta nhất định sẽ đổ địa ngục, tiền đồ là một mảng tối tăm. Người có tiền đồ là một mảng xám lạng thì nhất định sẽ buông xuống tham sân si mạn, nhất tâm niệm Phật cầu sanh Tịnh độ. Trước khi vẫn chưa đi thì lưu lại cái thân này, thân này phục vụ cho hết thảy chúng sanh, hiện tại ở bên này mọi người nói là làm nghĩa công. Làm nghĩa công chính là hành thiện, niệm niệm trừ tham sân si, nhất tâm hướng Phật cầu nguyện vãng sanh, đây là tích đức. Tích đức tu thiện thì tiền đồ là một mảng xám lạng, đời này của chúng ta không uổng phí.

Thời gian có hạn, đời người ngắn ngủi khổ sở, nhất định phải nắm lấy cơ hội này, mỗi ngày đọc kinh, tôi đã nói với các đồng tu rất rõ ràng, rất tường tận.

Sáng sớm đọc kinh, làm khóa sáng là nhắc nhở chính mình, lời nói hành vi trong đời sống của ngày hôm nay không được trái nghịch với giáo huấn trong kinh điển; khóa tối sau khi đọc xong thì phản tỉnh, những gì Phật dạy chúng ta làm, chúng ta đã làm được chưa? Phật dạy chúng ta không được làm, chúng ta có tuân thủ hay không? Khóa tối là phản tỉnh, là kiểm điểm, là sám hối, sửa lỗi làm mới, khóa sớm tối chính là công đức. Tuyệt đối không phải sáng sớm và buổi tối đem kinh ra đọc cho Phật Bồ-tát nghe thì Phật Bồ-tát liền yêu thích bạn, làm gì có đạo lý này? Quan niệm này là sai lầm, kinh không phải để đọc cho Phật Bồ-tát nghe, mà đọc để cho mình nghe. Giáo huấn thì nhất định phải ghi nhớ, y giáo phụng hành, đây là đại ân đại đức của Phật đối với chúng ta. Chúng ta báo đáp Phật Bồ-tát chính là tín nguyện thọ trì, đây chân thật là người báo ân.

“Làm việc vô ích, ôm giấu lòng khác.” Hai câu này, phía trước đã báo cáo khái lược qua với quý vị. Đời người ở thế gian này rất ngắn ngủi, cho dù sống 100 năm thì cũng chỉ là khảy ngón tay mà thôi, người có tuổi tác cao thì đều có cảm xúc rất sâu sắc. Nếu như không rõ lý, không đọc sách thánh hiền thì trong đời này khởi tâm động niệm, lời nói việc làm giống như những gì trong kinh Địa Tạng nói là “không gì chẳng phải tội”. Trong nhà Phật cũng thường hay nói “thân người khó được, Phật pháp khó được nghe”, được thân người thì có lợi ích gì? Nếu như không đọc sách thánh hiền, không nghe Phật pháp, chúng ta có thể nói là không được thân người còn tốt hơn. Vì sao vậy? Vì không tạo tội nghiệp. Tạo tác tội nghiệp đọa lạc vào tam đồ, khoảng thời gian đó thật sự quá dài, hà tất phải trong mấy mươi năm ngắn ngủi này tạo tác tội nghiệp để rồi phải chịu khổ trong luân hồi trường kiếp, được cái thân người này rồi thì có lợi ích gì? Làm súc sanh, cho dù là mãnh thú hay rắn độc thì những tội nghiệp tạo ra vẫn còn nhẹ hơn làm người rất nhiều, cho nên súc sanh sau khi chết đi rất nhiều đều có thể chuyển sanh vào trong cõi thiện, không phải không có đạo lý. Động vật, chúng ta tỉ mỉ quan sát rắn độc, mãnh thú, bạn không xâm phạm nó thì nó cũng sẽ không xâm phạm bạn; hổ, sói, sư tử cũng chỉ là khi bị đói mới săn bắt động vật nhỏ. Chúng ta xem trong “thế giới động vật” có rất nhiều hình ảnh, những con hổ, sư tử khi ăn no rồi, nó nằm ở nơi đó, những con vật nhỏ đi xung quanh nó, nó đều không để ý, tạo nghiệp nhẹ hơn con người rất nhiều. Tâm sân giận của con người vô cùng đáng sợ, chúng ta luôn nhìn thấy những thủ đoạn tàn độc, tạo tác tội nặng hại đến ngàn vạn tính mạng con người, hà tất phải tạo loại tội nghiệp này? Phật tán thán được thân người rất đáng quý là vì được thân người dễ giải thoát, dễ giải thoát thì nhất định phải nghe Phật pháp, phải đọc sách thánh hiền, phải giác ngộ, vậy thân người

này mới đáng quý. Con người nếu không giác ngộ thì có gì đáng quý đâu? Ngược lại không bằng chúng sanh ba đường ác, lý và sự này chúng ta đều phải hiểu, đều phải rõ ràng. Chân thật rõ ràng tường tận rồi thì chính là giác ngộ, hết thấy pháp thế gian tự nhiên có thể nhìn thấu, có thể buông xuống, một lòng hướng đạo, vậy thân người đó đáng quý biết bao.

Năm xưa, chúng ta chưa được nghe Phật pháp, đến trung niên mới nghe được, vẫn chưa muộn! Tu học pháp môn này nếu như bạn thật làm thì ba năm liền có thể thành tựu. Chúng ta đã xem thấy trong Tịnh Độ Thánh Hiền Lục, Vãng Sanh Truyện, hơn phân nửa người niệm Phật vãng sanh đại khái họ đã dùng thời gian khoảng 3 năm đến 5 năm chuyên tâm! Chúng ta ngày nay tu mười mấy năm mà ngay cả tin tức cũng không có, nguyên nhân là gì? Tâm không chuyên, ý không thành, đối với danh lợi thế gian, ngũ dục lục trần chưa có buông xuống, nguyên tắc tu học mà Phật nói ở trong kinh thì chúng ta chưa nắm được. Trong chương Đại Thế Chí Viên Thông dạy chúng ta “nhiếp trọn sáu căn, tịnh niệm tiếp nối”, chúng ta chưa làm được. Chúng ta sáu căn thu nhiếp không được, mắt vẫn là tham sắc, tai vẫn là tham âm, lưỡi vẫn là tham vị, đây chính là không biết thu nhiếp sáu căn. Biết thu nhiếp sáu căn thì ý niệm tham sân si mạn đã đoạn rồi, ở thế gian này, ăn uống đi lại hết thấy tùy duyên, tất cả không chấp trước, không phân biệt, một lòng hướng đạo, như vậy thì 3 năm, 5 năm mới có thể thành công. Tâm của chúng ta vẫn còn bị ngũ dục lục trần, danh văn lợi dưỡng xoay chuyển thì đời này dù niệm cả đời cũng không thể thành công.

Thế gian hết thấy đều là giả, không có một cái gì là thật, Phật đã nói trong kinh Kim Cang, nói cho chúng ta rất rõ ràng, rất tường tận: “Phàm những gì có tướng đều là hư vọng”, “hết thấy pháp hữu vi như mộng huyễn bọt bóng”. Chúng ta phải thường niệm, thời thời khắc khắc cảnh tỉnh chính mình, toàn bộ là giả, tính toán lo toan về những mặt hư giả này thì làm gì có đạo lý không có chuyện luân hồi? Làm gì có chuyện không đoạ lạc? Vậy cái gì là thật? Vạn duyên buông xuống là thật, tùy thuận chúng sanh là thật. Phật dạy chúng ta tùy duyên, tùy duyên liền tự tại, đây là thọ dụng chân thật, lợi ích chân thật; lại có thể tín nguyện niệm Phật, cầu sanh Tịnh độ, là chân thật ở trong chân thật, không có cái gì thật hơn cái này. Phải thường nghĩ đến “thân người khó được, Phật pháp khó được nghe”, chúng ta ngày nay được thân người, được nghe Phật pháp, cơ duyên đáng quý như vậy nếu không nắm lấy thì thật là đáng tiếc! Một khi mất thân người thì muôn kiếp khó được lại. Được lại thân người không dễ. Cho dù được thân người

nhưng có cơ hội nghe Phật pháp hay không? Nếu như khi được thân người, mà thế gian này lại không có Phật pháp thì thân người ấy cũng vô ích.

Thời gian có Phật pháp ngắn, thời gian không có Phật pháp dài. Bạn xem pháp vận của Thích-ca Mâu-ni Phật là 12.000 năm, sau khi hết 12.000 năm này thì thế gian không còn Phật pháp nữa. Thời gian không có Phật pháp là bao lâu? 5.670.000.000 năm sau thì Di-lặc Bồ-tát mới thị hiện thành Phật. Để thế gian này có lại Phật pháp, quý vị nghĩ xem 12.000 năm so với 5.670.000.000 năm có thể sánh được không? Không thể so sánh! Cho nên, Phật nói với chúng ta là lời thật, thân người mất đi mà được lại thân người là không dễ; được thân người lại có thể nghe Phật pháp thì càng không dễ. Đời này không thể hết lòng tu học thì làm sao xứng đáng với Phật Bồ-tát? Làm sao xứng đáng với vận may được thân người lần này? Cho nên trong hoàn cảnh đời sống, thuận cảnh cũng tốt, nghịch cảnh cũng tốt, hết thầy người và việc của hoàn cảnh xung quanh, người thiện cũng tốt, người ác cũng tốt. Ta luôn dùng tâm chân thành thanh tịnh bình đẳng để đối đãi. Cho dù bị giày vò như thế nào cũng có thể cam tâm nhẫn chịu, thật thà niệm Phật, sau mấy năm nữa thì vãng sanh rồi, hà tất phải so đo? Vì sao không buông xuống được? Chúng ta từ chỗ này mà thể hội thì sẽ đạt được sự thọ dụng chân thật từ Phật pháp, với hết thầy người, hết thầy việc trong thế gian này đều không so đo tính toán, “hằng thuận chúng sanh, tùy hỷ công đức”, công đức chính là thật thà niệm Phật. Nghĩ thử xem, nếu là việc vô ích thì ta không làm. Thế nào là việc vô ích? Là việc không thể mang đi, chúng ta phải phân biệt rõ ràng. Việc tổn người lợi mình thì càng không thể làm, vì chắc chắn đọa tam đồ. Cho nên, chúng ta phải làm những việc lợi ích cho chúng sanh, xả mình vì người, có bao nhiêu sức lực thì chúng ta cống hiến bấy nhiêu sức lực, vậy thì phước báo của bạn là viên mãn. Ta có 10 phần sức lực, mà chỉ cống hiến 1-2 phần thì phước báo này rất nhỏ, là có khiếm khuyết, không phải viên mãn.

Vì thế, chúng ta ở trong toàn bộ Phật pháp mà xem, mà tư duy, trông phước ở thế gian này, người tu đại phước báo luôn là người nghèo khổ, phước báo mà họ tu viên mãn. Chúng ta ở Singapore nhìn thấy cư sĩ Hứa Triết, có thể nói là trong số 7 tỷ người của thế giới ngày nay không có người nào có thể sánh được với bà. Phước báo của bà là viên mãn. Người thế gian tất nhiên là có người phú quý, có tài sản ngàn tỷ. Khi họ bố thí cho người ta thì cũng chẳng qua như lấy một sợi lông của chín con trâu. Hơn nữa, bỏ ra mà không mấy vui vẻ, luôn nghĩ đến có lợi cho mình thì mình mới làm một chút việc từ thiện, không có lợi cho mình thì dù một sợi lông cũng không nhỏ. Người như vậy thì chúng ta biết được

họ một khi chuyển thế thì sẽ thành nghèo hèn. Thế gian ngày nay, tài sản ngàn tỷ là từ đâu mà có? Chúng ta nhìn thấy cư sĩ Hứa Triết đang tu nhân, bà đang tu nhân, cái nhân đó của bà là nhân của tài sản ngàn tỷ. Phật pháp nói “tam chuyển pháp luân”, ba loại phương thức dạy học, ở Singapore thấy đều nhìn thấy. Mở quyển kinh ra thì đây là trực tiếp chỉ thị (thị chuyển), thiện hữu hăng ngày khuyên bảo bạn (khuyến chuyển), như cư sĩ Hứa Triết, cư sĩ Lý Mộc Nguyên là làm chứng minh cho bạn (chứng chuyển). Trong tôn giáo thông thường gọi là kiến chứng, trong Phật pháp chúng ta gọi là chứng minh, biết được người ta tu như thế nào, chúng ta thấy ở trong tâm rất rõ ràng, rất tường tận. Bạn xem cư sĩ Hứa Triết nói, tiền đồ của bà là một mảng xám lạn, đây là thật. Chúng thần bảo hộ bà, tín tâm của bà đầy đủ, chỉ có một tấm lòng thiện lương, giúp đỡ người khổ nạn ở thế gian, toàn tâm toàn lực đang làm, có một đồng thì làm việc một đồng, có hai đồng thì làm việc hai đồng. Bạn xem trên báo chí có đăng, tài khoản ngân hàng của bà chỉ có 37 đồng, hiện tại xã hội đại chúng khi nhắc đến bà thì đều tôn kính bà, đây là hoa báo, quả báo thì không thể nghĩ bàn, đây là việc mà chúng ta cần phải học tập.

Câu phía sau là “ôm giấu lòng khác”, trong chú giải nói được rất hay: “*Bê tôi lừa dối vua, con cái ngỗ nghịch cha mẹ, vợ phản bội chồng, anh em tổn hại nhau, bạn bè lừa lọc nhau, đây đều là do ôm giữ lòng khác mà tạo thành vậy!*” Việc này vô cùng rõ ràng. Phía sau lại nói: “*Nhưng chẳng phải đợi đến khi hình thành ra việc làm, chỉ cần mấy may ý niệm chớm động, người tuy chưa biết nhưng quỷ thần sớm đã quở trách tâm ấy rồi!*” Gọi là kẻ điên rồ mất trí mới tạo tác ra những tội nghiệp này, xã hội ngày nay nơi đâu cũng như vậy, bất luận là đến nơi nào, bất luận là thời gian nào, chúng ta đều có thể nhìn thấy. Thế giới ngày nay là thế giới gạt người, xem ai giỏi gạt, càng giỏi gạt thì càng giành được quan cao, giành được địa vị cao, họ ở địa vị cao thì sẽ lừa gạt tất cả nhân dân, lừa gạt hết thấy chúng sanh. Thế nên, ngày nay ở địa vị cao có lợi ích gì chứ? Trước mắt nhìn thấy họ đang tác oai tác quái, nhưng lại nhìn xa hơn nữa thì thấy là địa ngục A-tỳ, những tội nghiệp mà họ tạo là địa ngục A-tỳ, trong chớp mắt thì họ đi vào, đọa lạc vào trong đại địa ngục này thật sự là muôn kiếp không thể siêu sanh. Con người mê hoặc, hồ đồ đến mức như vậy đấy! Chúng ta hãy xem người xưa, quý vị đọc các sách xưa thì có thể hiểu được, thời xưa, các đế vương khanh tướng nhân từ bác ái, niệm niệm đều là giải trừ gian nan khổ nạn cho nhân dân, giúp đỡ nhân dân an cư lạc nghiệp, nên người đời sau xưng là cổ thánh tiên vương. Cái mà họ hành là vương đạo, giáo hóa chúng sanh luân lý đạo đức, cái mà chính họ

hành là làm tấm gương cho xã hội đại chúng, nhà Nho thường nói là “tác chi quân, tác chi thân, tác chi sư”, ba chữ này họ đã làm được rồi, đó là vô lượng vô biên công đức.

Quý vị đọc Liễu Phàm Tứ Huấn, tiên sinh Liễu Phàm làm huyện trưởng, ông giữ tâm gì vậy? Tâm phục vụ cho nhân dân, muốn đem công việc phục vụ của ông làm cho tốt, muốn cho bá tánh của cả huyện đều có thể an cư lạc nghiệp, ông làm công việc này. Biết được nỗi khổ của dân gian, nghĩ hết phương pháp để giảm nhẹ tiền thuế, ông hằng ngày làm việc này. Đời sống của mình thì trải qua vô cùng tiết kiệm, thu nhập của ông cũng tương đối khá, mùa đông thì làm áo bông. Bạn xem, ông nói trong Tứ Huấn là vợ của ông dùng bông thô thông thường, chứ không dùng bông tơ, bởi vì một cái áo bông tơ, nếu dùng bông thô thông thường thì có thể làm được 6-7 cái, có thể cho 6-7 người dùng. Một người hưởng thụ có thể chia cho 6-7 người, ông có ý niệm này, phước báo của ông không phải chỉ để riêng mình hưởng, phước báo là phân chia cho mọi người cùng hưởng. Người trước đây làm quan thì niệm niệm là nghĩ cho nhân dân, ông không vì chính mình, chính mình thì khắc khổ, chỉ hy vọng nhân dân có thể sống những ngày tháng tốt đẹp. Đế vương cũng lại như vậy, cho nên nơi mà đế vương ở gọi là “kinh sư”, kinh là thành thị lớn, sư là gì? Là mô phạm, thành thị này là tấm gương mô phạm, mẫu mực cho tất cả thành thị khác, là ý nghĩa như vậy.

Ngày nay trên cả địa cầu mà nói thì Singapore là “kinh sư”, là đô thị gương mẫu, mô phạm cho cả thế giới. Người Singapore an cư lạc nghiệp, lãnh đạo của Singapore, các quan chức lớn như bộ trưởng, nghị viên, mỗi một tuần nhất định có một ngày gặp mặt quần chúng. Quần chúng có gì khó khăn thì có thể trực tiếp gặp họ, mặt đối mặt nói chuyện, giúp bạn giải quyết vấn đề, mỗi một tuần nhất định có một lần, không giống như những nơi khác, khi đã làm quan lớn thì tìm không thấy họ nữa. Ở nơi này ngay cả tổng thống cũng thường tiếp cận với nhân dân, tôn giáo chúng ta rất nhiều lần tụ hội đều có mời tổng thống, ông đều tham gia, một chút cao ngạo cũng không có. Nhân dân an cư lạc nghiệp thì ở nơi này trị an tốt, nửa đêm canh ba, phụ nữ có đi ra ngoài cũng chẳng có vấn đề gì, trên thế giới ngày nay, những thành phố như vậy quá ít, rất ít rồi! Nhân dân tuân thủ pháp luật, quan viên không tham tiền, cho nên ở nơi đây làm việc gì cũng không cần phải quà cáp, tặng quà là phạm pháp, người tặng phạm pháp mà người nhận cũng phạm pháp, ở nơi này hết thấy đều chiếu theo luật pháp mà làm việc. Đây chính là kinh sư của địa cầu trong thời hiện nay, kinh sư chính là thành thị gương mẫu, mô phạm, là một thành thị đáng để mọi người học tập noi theo. Bạn xem

người ta đã làm như thế nào? Singapore cũng có một số tội phạm, bạn hãy tỉ mỉ mà xem trên báo, những người phạm tội đó đều không phải người Singapore, đều là người nơi khác đến, người Singapore bản địa hết sức hiếm khi phạm tội, chính phủ chăm lo mọi mặt, chăm lo rất chu đáo.

Cho nên, trong tâm xen lẫn ý niệm thay lòng đổi dạ, không có trung trình thì lỗi lầm này rất lớn. Trong chú giải có dẫn câu chuyện Tàn Cối thời Tống, quý vị tự mình có thể xem. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây.